

Sygn. akt VII Ka 559/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Górczyńska,

Sędziowie: SO Dorota Lutostańska,

SO Dariusz Firkowski (spr.),

Protokolant st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

po rozpoznaniu w dniu 3 września 2013r.

sprawy R. K.

oskarżonego przez oskarżyciela prywatnego T. S.o przestępstwo z art. 157§2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mrągowie z dnia 10 kwietnia 2013r., sygn. akt II K 611/12

I zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

- na podstawie art.66§1 kk i art.67§1 kk postępowanie wobec R. K.warunkowo umarza tytułem próby na okres 1 (jednego) roku,

- uchyla oznaczony jako III punkt sentencji,

II zasadza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa jedną opłatę za obie instancje w kwocie 60 (sześćdziesiąt) zł.

Sygn. akt. VII Ka 559/13

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Mrągowie wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013r., sygn. akt II K 611/12

w sprawie przeciwko R. K.oskarżonemu o to, że w dniu 20 lipca 2012r., około godziny 23.20 w G.na ul. (...)użył względem oskarżyciela prywatnego T. S.gazu łzawiącego powodując uraz obu gałek ocznych skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała jego ciała na okres poniżej 7 dni

tj. czynu z art.157§2 kk

orzekł

I oskarżonego R. K.uznał za winnego zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 157§2 kk skazał go na karę grzywny 30 stawek dziennych o wartości 1 stawki w kwocie 10 zł,

III na podstawie art.628pkt.1 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego T. S.kwotę 300 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zaś na podstawie art.628pkt.2 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa pozostałe wydatki oraz opłatę w kwocie 30 zł.

Powyższy wyrok zaskarżyli oskarżyciel prywatny i oskarżony.

R. K. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający istotny wpływ na jego treść polegający na wadliwym ustaleniu przebiegu zajścia objętego zarzutem aktu oskarżenia, w szczególności pominięcie faktu, że zajście zostało wywołane przez oskarżyciela prywatnego, który naruszył godność osobistą oskarżonego plując mu w twarz a ponadto zagroził naruszeniem jego nietkaności poprzez przyjęcie „postawy bokserskiej”.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

T. S. wyrok zaskarżył w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucił mu rażącą niewspółmierność grzywny poprzez ustalenie zbyt niskiej stawki dziennej.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie kary grzywny z ustaleniem wysokości stawki dziennej zgodnie z zasadami określonymi w art.33§3 kk.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja R. K. częściowo zasługuje na uwzględnienie. Brak jest natomiast podstaw do podzielenia apelacji. T. S..

Wobec tego, że apelacja oskarżonego jest dalej idąca należy odnieść się do niej w pierwszej kolejności.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie odnośnie zachowania podjętego przez R. K. i zasadnie przyjął, że oskarżony jest winny popełnienia przypisanego mu czynu. Apelacja oskarżonego w tym zakresie stanowi faktycznie polemikę z trafnym stanowiskiem Sądu I instancji, który dokonał właściwych ustaleń w sprawie. Wywody apelacji są wyrazem subiektywnego przekonania jej autora o słuszności podniesionej argumentacji oraz takiej oceny dowodów. Tymczasem analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia winy i kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonemu czynu.

Jednakże rację ma R. K. co do tego, że został on przez T. S. opluty. Analiza wyjaśnień oskarżonego w powiązaniu z treścią dokumentu jak na k.120 wskazuje, że ta część jego relacji jest wiarygodna. Podnieść bowiem należy, że od razu po zdarzeniu oskarżony poinformował Policję o jego przebiegu, wskazując tak na oplucie przez T. S. ale i na użycie przez siebie wobec tego ostatniego gazu łzawiącego. Tym samym twierdzenia oskarżonego nie miały jedynie na celu ukazanie negatywnego zachowania oskarżyciela prywatnego albowiem R. K. od razu przedstawił także i swoje postępowanie związane z użyciem gazu. Tym samym nie sposób w tej części podzielić stanowiska zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku co do podzielenia w pełni jedynie relacji T. S.- porównaj k.85-86. W istocie bowiem nie przedstawiono na jej poparcie rzeczowej argumentacji poza wskazaniem, że wersja R. K. jest z nią sprzeczna. Także chybione jest odwołanie się do argumentu dotyczącego zwracania się do prokuratury jako mające wskazywać na niewiarygodność R. K.-k.58, skoro z jego wyjaśnień wynika, że jedynie o zdarzeniu poinformował Policję –k.44 i nie zwracał się w tym przedmiocie do prokuratury.

Brak jest natomiast podstaw do podzielenia stanowiska R. K., że jego zachowanie należało ocenić przez pryzmat działania w obronie koniecznej. Zważyć bowiem należy, że to oskarżony w późnych godzinach wieczorowych „zaczepił” oskarżyciela i próbował nawiązać z nim rozmowę. Nawet przy uwzględnieniu okoliczności związanej z „wizytą” T. S. w lokalu R. K. poprzedniego dnia, nie sposób uznać aby usprawiedliwiona była próba nawiązania rozmowy wbrew

woli oskarżyciela R. K. w takim czasie i miejscu. W tej sytuacji brak jest podstaw do uznania, że po opluciu przez T. S. oskarżony w obronie koniecznej poprzez użycie gazu łzawiącego odpierał bezprawny zamach. To przecież R. K. poruszając się samochodem nawiązywał „dialog” z pieszym T. S. i w sytuacji gdy ten ostatni nie wykazywał żadnej woli takiego „wyjaśniania” sprawy winien z tego miejsca odjechać. Brak takiego zachowania doprowadził jedynie do eskalacji konfliktu a w konsekwencji R. K. dopuścił się naruszenia czynności narządów ciała oskarżyciela na okres do 7 dni.

Brak jest także podstaw do podzielenia argumentacji T. S. w zakresie rzekomej potrzeby orzeczenia wobec R. K. surowszej kary. W tym względzie nie bez znaczenia jest ustalone przez Sąd Okręgowy zachowanie oskarżyciela wobec oskarżonego i jego oplucie. Wprawdzie w zakresie kwalifikacji z art.157§2 kk brak jest odpowiednika art.217§2 kk, to w ocenie Sądu Okręgowego okoliczności zdarzenia pozwalają na uznanie, że w tym wypadku doszło do wyzywającego zachowania się oskarżyciela. W konsekwencji uznano, że nie tylko nie należy zaostrzać kary ale nie jest absolutnie konieczne jej orzeczenie albowiem wystarczające dla osiągnięcia celów, o których jest mowa w art.53 kk będzie warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego. Zdaniem Sądu Okręgowego zachowanie R. K. mieści się w przedziale szkodliwości, o której mowa w art. 66 § 1 kk. Ponadto oskarżony dotychczas nie wchodził w konflikt z prawem (karta karna-k.40) a w jego postępowaniu - co do zasady - trudno dostrzec przejawy demoralizacji czy jakiegokolwiek patologii społecznej. Zdarzenie, do którego doszło w dniu 20 lipca 2013r. niewątpliwie było naganne i przybrało postać karalnego występku, jednakże w życiu wymienionego miało charakter incydentalny, wyraźnie odbiegający od jego dotychczasowej linii życiowej. ***Tym samym uzasadnione jest przypuszczenie, iż pomimo warunkowego umorzenia postępowania wymieniony będzie przestrzegał porządku prawnego, zaś sam fakt prowadzenia przeciwko niemu postępowania karnego wpłynie pozytywnie na jego przyszłe podejście do obowiązujących przepisów prawa.***

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok zmieniono w sposób wyżej opisany- art.437§2 kpk, art.438pkt.2-4 kpk.

O opłacie za obie instancje orzeczono w oparciu o art.7i12 ustawy o opłatach w sprawach karnych uznając, że brak jest podstaw do zwolnienia oskarżonego od jej uiszczenia.

Co do wskazanego w sentencji zaskarżonego wyroku punktu oznaczonego jako III a dotyczącego rozstrzygnięcia o kosztach, to wskazać należy, że wobec warunkowego umorzenia postępowania ***Prezes Sądu na podstawie art.622 kpk zarządzi zwrot kwoty 300 zł dla T. S..***

Ponadto brak jest podstaw do obciążania R. K.tak wydatkami w kwocie 300 zł jak i innymi wydatkami, które w tym wypadku ponosi Skarb Państwa – porównaj tezę 5 do art. 629 kpk w komentarzu S. Steiborna Lex 2013.